- *The Dumb Waiter* στο Θέατρο Επί Κολωνώ-

Νέες προσπάθειες...

της Ειρήνης Μ. Μουντράκη

Στο Θέατρο Επί Κολωνώ, στο Black Box, παρουσιάζεται το έργο του Harold Pinter *The Dumb Waiter*. Το έργο αυτό, γραμμένο το 1957, αποτελεί το δεύτερο θεατρικό του έργο, μετά το *Δωμάτιο* που γράφτηκε επίσης το 1957. Την ίδια χρονιά γράφει επιπλέον και το *Πάρτυ Γενεθλίων*, το πρώτο κανονικής διάρκειας έργο του. Όπως και στο *Δωμάτιο* τα υλικά του είναι απλά. Η σκηνή, δύο άνθρωποι μέσα σε ένα υπόγειο και μουντό δωμάτιο και μια πόρτα. Μια πόρτα συνδεδεμένη με την αγωνία. Θα ανοίξει αυτή η πόρτα; Και αν ναι, ποιος θα εισβάλλει;

Στον *Βουβό Σερβιτόρο* δύο πληρωμένοι δολοφόνοι περιμένουν στο υπόγειο δωμάτιο οδηγίες από τα καλυμμένα με μυστήριο αφεντικά τους. Τους έδωσαν τη διεύθυνση, το κλειδί και τους ζήτησαν να περιμένουν για περαιτέρω οδηγίες. Η δουλειά τους είναι απλή: Περιοδεύουν από πόλη σε πόλη, παίρνουν οδηγίες, σκοτώνουν και μετά φεύγουν. Το μετά δεν τους απασχολεί. Δεν είναι δικιά τους δουλειά. Η αναμονή τους εκνευρίζει, τους φέρνει στα όρια τους. Αποκλεισμένοι σε ένα μικρό δωματιάκι όπου δεν έχουν και πολλά να κάνουν, χωρίς να έχουν να φάνε σχεδόν, καταπιάνονται με ανοησίες. Η αναμονή τους οδηγεί σε καβγάδες δίχως αφορμή, όπως το ποια έκφραση είναι σωστή και ποια όχι. Ξαφνικά ο «βουβός σερβιτόρος», απομεινάρι μιας περασμένης εποχής, όταν πιθανόν το δωμάτιο αυτό να ήταν η κουζίνα κάποιου εστιατορίου, αρχίζει να ανεβοκατεβαίνει και να φέρνει παραγγελίες που γίνονται ολοένα και πιο απαιτητικές. Στο φόβο τους να μην ανακαλυφθούν προσπαθούν να τις ικανοποιήσουν με ότι φαγώσιμο τους έχει απομείνει. Ο φόβος είναι το άγνωστο που υπάρχει εκεί επάνω.

Ο Πίντερ συνδυάζει στο έργο του την ατμόσφαιρα μυστήριου, ενός αστυνομικού σχεδόν θρίλερ, με το πικρό, το μαύρο χιούμορ. Ο θεατής περιμένει, με την ίδια αγωνία που καταλαμβάνει και τον δραματικό ήρωα, την εξέλιξη. Η αγωνία του πρωταγωνιστή ανάγεται και σε αγωνία του θεατή. Το κωμικό στοιχείο μετουσιώνεται σε μία επιθανάτια αγωνία. Ένας βουβός σερβιτόρος που φέρνει παραγγελίες από το άγνωστο. Μια μυστηριώδης εξωτερική δύναμη ικανή να πανικοβάλει τους ήρωες. Οι διάλογοι του Πίντερ ακροβατούν ανάμεσα στο τραγικό και το κωμικό, συνθέτοντας ένα υψηλό διανοητικά αποτέλεσμα.

Η σκηνοθεσία του Γιώργου Παλουμπή, ο οποίος ανέλαβε και την μετάφραση με πολύ καλό αποτέλεσμα, ασχολήθηκε κυρίως με το να στήσει το έργο στη σκηνή με όσο το δυνατόν λιγότερα μέσα. Απέφυγε τις υπερβολές, την υπερκινητικότητα, προσπάθησε να οδηγήσει τους ηθοποιούς μέσα από τον λόγο του συγγραφέα. Το αποτέλεσμα, αν και ακατέργαστο ως ένα βαθμό, είναι και αξιοπρεπές και ενδιαφέρον. Ο Στάθης Σταμουλακάτος και ο Πέτρος Αποστολόπουλος μπορεί να μην κατάφεραν να μας πείσουν για την ερμηνευτική τους δεινότητα. Εντούτοις όμως έδεσαν ως θεατρικό ζευγάρι, ο ένας τόνωνε τον άλλον συνεχώς κερδίζοντας τον θεατή. Το θέατρο άλλωστε του Πίντερ δεν είναι και πολύ εύκολο για τους ερμηνευτές. Γεμάτο υπαινιγμούς και διφορούμενα, με χαρακτήρες για τους οποίους οι ίδιοι οι χαρακτήρες δεν μπορούν να είναι πιο βέβαιοι για τα χαρακτηριστικά τους από ότι εμείς. Ο Γκας (Πέτρος Αποστολόπουλος) και ο Μπεν (Στάθης Σταμουλακάτος) είναι από τους δύσκολους ρόλους του μοντέρνου θεάτρου.

Τον σκηνικό χώρο και τα κοστούμια επιμελήθηκε ο σταθερός στο επί Κολωνώ, Γιώργος Χατζηνικολάου, τους φωτισμούς ο Αντώνης Παναγιωτόπουλος και τη μουσική ο Κώστας Αρβανίτης.

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 806, Παρασκευή 23 Ιανουαρίου 2004